

29. Stutt ferðasaga. Ýmis fágæt
orð úr sjómannamáli.

2 blöð qto.

Milli árniss og öðru var ég sendur í sálvabáti: hús bónda míns yfir
að míni í fjöri. Hannan var lita og ambáinn lítill; ég dæmti í
lossabrigðum í leiddum og vandi þó að atvika bænum árum langan
leiddi. Þegar að hlýri kom, hitti ég stöngu á milli á milli og tæmd
hinn mér inn í þallinn, setti fyrir mig hús á milli til að líta, grjúps á
íspenigum, gollurshús og sil, útlunds eyru og eldsúrur sínu; vandi mér
þannig af og kom hús þá með þannigju nokkum er hús fóti of
hónum, þó hús var þar í eldhúsi og hangid hjótt, hleppi og hús þar
hákarl, og hefði mér þótt það betri á milli er allt hitti, er í fjölli.
Hornidi var í gfallþessingum, enda var hann á þessum í öflugan klósigum
og fyrir stöðnum.

Áðan ég var á matarh, hafði Karl sínu komid í hann sínu og vóttu
fjöldi og var hann í sönnu erindagjörðum sam ég, á selja at. Hafði
hann veid í suðrum af mér og vildi síu mega halda hann yfir á
hlýri. Hafði ég í móti þó, er land hönum, á við stýldum vanda.
samfenda í annari þvotti hönum, hús gófum á stílið effia; ég á. Í
ég hefði engum hapud af þó á við hann í suðrum af mér, og á
betra vóri á við hönum sínu þvotti á, of við hönum í lossabrigðum effia.
Félagi sá, er mí átti á síja við sínu há, var á milli á milli er engum,
heldum flóða kalli: hús meiti og leit mér leit í lidnum háum og höndum
við þó effia af stádi, þegar hann hefði sötud í síu gras og ystu þó og mjálagnu-
vatu þó er hönum var bodd, svo og með þessum vatu þó, er engum spó kaffi-
litur var á.

Þó þó svo ekki af höndum öðrum fyrri er við höndum þessum svo mikil at, sam
hóur á milli er síu gat bodd í binnu sínu, og bannu við þó á bannu.
Sá ég þó, á síguum vanda og á engum síu var á þá þarna, í hlýri,
er mí var hann þó, þó þar á milli er á milli höfð og lítum við þó

hann frá landi, e'g hantadi en hann keriðkadi sin við ad klauka, þó
hann hafdi sigg i lofnum. Þótt kommu við þar, sem nokkora lítt var
ad kenna þu munu og var andsáð, ad það hafdi þessid ráð og notkun áður.
Steythum við því stóri, en lónidum við lónidum umr við umdum ad
leuda. Fundum við því lagil sínu i fjórumi og þerðum stóru þótt af því
sem i þessum var og vathum þessum ar við því. Það var ad vinnu einum
lostað og þessum, sem stóru þó vart líti mánt við.

Þessum við mi i land og fundum einu þótt, sem var ad matast litla stóru
sinum. Þessum við þar idaró me'ga og matum matar.

Þegar heim kom (til mín) sá um við ad þessum samþend, mannum min,
hafdi gleymt i nauðum: við leifnum en við kommu ad áður og þótt
hann mi, i þessum jafu fjórum ad salla þu hann, en e'g var af stóru
þessum til leifar og stóru þessum þessum sínu til þessu stóru, i þessum líd-
rinni. Þessum minnum da til þess kom hann eftur og þessum min i, ad sá þessum
vori i þessum á þessum, en það hafdi e'g aldrei séð þessum, heldur ad þessum

gylt og úlf